

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **Đ. D. T.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X, Vietnamská socialistická republika
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2025, č. j. CPR-22510-3/ČJ-2025-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dodanou do datové schránky soudu dne 4. 8. 2025 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2025, č. j. CPR-22510-3/ČJ-2025-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 6. 2025, č. j. KRPS-109317-30/ČJ-2025-010022-SV (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 24/2025 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a dále stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandu, Lichtenštejnska, Norska a Švýcarska, v délce 1 roku ode dne, kdy žalobce z tohoto území vycestuje, a doba k vycestování mu byla určena v délce 15 dnů od právní moci rozhodnutí, a to za současného konstatování, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování.

2. Žalobce v podané žalobě namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaná podle něj náležitě nezjistila skutečný stav věci bez důvodných pochybností, což ve svém důsledku znemožnilo posoudit přiměřenost vydaného rozhodnutí o vyhoštění. Konkrétně poukazuje na to, že se správním orgánům nepodařilo zjistit, zda žalobce mohl vědět o zrušení jeho pobytového oprávnění v Maďarsku, kde od 17. 4. 2025 pobýval, ale žádné rozhodnutí o zrušení pobytu nepřevzal. Prostá informace o neplatnosti maďarského povolení k pobytu bez toho, aby si správní orgán vyžádal správní spis o zrušení pobytu či podrobnější zprávu od maďarské strany, je podle žalobce nedostatečná pro závěr o nelegálním pobytu žalobce již od 15. 12. 2024.
3. Žalobce též vytýká žalované nedostatečné vypořádání se s nepřiměřeností uloženého opatření, které zasahuje do soukromého a rodinného života žalobce. Připomíná přitom judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), podle níž posouzení přiměřenosti není správním uvážením, nýbrž výkladem a aplikací neurčitěho právního pojmu, který plně podléhá přezkumu správních soudů. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že žalovaná nezohlednila veškerá hlediska (uvedená např. v rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, č. 3330/2016 Sb. NSS) potřebná pro posouzení přiměřenosti dopadů vyhoštění na osobu žalobce, konkrétně fakt, že žalobce pobýval na území České republiky (dále jen „ČR“) pouhé tři dny v domnění legálnosti svého pobytu a nepáchal žádnou trestnou činnost. Zákaz pobytu v délce 12 měsíců považuje za nepřiměřený a odporující správní praxi v obdobných věcech. Žalobce má za to, že v daném případě mohla být uložena pouhá povinnost opustit území, jelikož mu nebylo dokázáno, že by věděl o ukončení povolení k pobytu.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí s tím, že v řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady umožňující konstatovat protiprávní jednání žalobce. Poukázala na to, že žalobce podal jen blanketní odvolání, které nedoplnil. Konkrétní námitky uplatněné před soudem žalobce mohl uplatnit již v odvolacím řízení. Uložení správního vyhoštění není vůbec podmíněno zaviněním či pohnutkami vytýkaného protiprávního jednání. Žalovaná je přesvědčena, že dostatečně vypořádala i otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobu navrhla zamítnout, neboť je přesvědčena, že postupovala v souladu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami, jež jsou součástí právního řádu.
5. V průběhu jednání, z něž se žalovaná omluvila, zástupce žalobce na podané žalobě setrval a zopakoval, že je třeba zohlednit, že žalobce o zrušení pobytového oprávnění nevěděl,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

pobýval na území ČR pouhé 3 dny a s policií spolupracoval. Pouhá obecná informace o zániku pobytového oprávnění dne 14. 12. 2024 nemůže postačovat, maďarská strana přitom neuvedla žádné konkrétní údaje např. o tom, zda ve věci vedla nějaké správní řízení apod.

6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 20. 4. 2025 kontrolován hlídkou cizinecké policie na X třídě u č. p. X v Nymburce. Žalobce na místě předložil vietnamský cestovní pas s maďarským turistickým vízem na 30 dní platným od 30. 7. 2024 do 4. 9. 2024. Teprve při osobní prohlídce byl zjištěna též pobytová karta Maďarska s platností do 28. 4. 2026. Správní orgán prvního stupně následně prostřednictvím centrálního přístupového bodu žalované oslovil Národní situační centrum Maďarské republiky za účelem ověření platnosti pobytového oprávnění i na území ČR. Podle odpovědi maďarské strany ze dne 21. 4. 2025 bylo žalobci toto povolení k pobytu zrušeno ke dni 14. 12. 2024 a ten aktuálně nedisponuje žádným pobytovým oprávněním v Maďarsku.
7. Na základě uvedeného bylo se žalobcem dne 21. 4. 2025 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Při výslechu téhož dne žalobce uvedl, že je ženatý, má tři děti, otce, sestru a bratra a všichni žijí ve Vietnamu. V ČR cestoval s kamarádem, u nějž bydlí, adresu ani město nezná. Do Maďarska přicestoval letecky 3. 8. 2024 za prací a byl tam až do 17. 4. 2025, kdy přijel vlakem do Prahy na návštěvu za kamarádem. O zrušení pobytu v Maďarsku neví, zaměstnavatel mu naopak sdělil, že má již prodloužené vízum a on čeká na jeho vydání. Byl přesvědčen, že má platné pobytové oprávnění. V ČR měl být jen přes svátky, nemá tu nikoho, ke komu by měl vyživovací povinnosti, nemá tu ani jakékoliv závazky či pohledávky, žádné vazby tu nenavázal. Bojí se ale vycestovat do Vietnamu, protože tam má velké dluhy (i k bankám) a obává se, že by mu věřitelé fyzicky ublížili a že by byl zbaven osobní svobody. Vyhoštěním by ale nedošlo k zásahu do jeho soukromého či rodinného života. Má potřebné finanční prostředky pro vycestování.
8. Ministerstvo vnitra závazným stanoviskem ze dne 21. 4. 2025 ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců k existenci důvodů znemožňujících vycestování žalobce do země původu správnímu orgánu prvního stupně sdělilo, že vycestování žalobce je možné. Vietnamské státní orgány potírají nelegální obchod s dluhy, žalobce se na ně může v případě obav obrátit. Potřeba žalobce vyhnout se případným legálním závazkům pak nepředstavuje obavu z opravdové hrozby ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.
9. Dne 25. 4. 2025 byl zástupce žalobce vyrozuměn o tom, že bylo ukončeno shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění a že se podle § 36 správního řádu může vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů. Vyrozumění bylo zástupci žalobce doručeno dne 27. 4. 2025, ten na ně ovšem nijak nereagoval.
10. Správní orgán prvního stupně prvostupňovým rozhodnutím ze dne 8. 6. 2025 uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu v délce 1 roku jako dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandu, Lichtenštejnska, Norska a Švýcarska, ode dne, kdy žalobce z tohoto území vycestuje. Doba k vycestování mu byla určena v délce 15 dnů od právní moci rozhodnutí, a to za současného konstatování, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování do země státního občanství nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že v případě žalobce jsou splněny všechny zákonné podmínky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce jako cizinec

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

pobýval dne 17. 4. 2025 na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Jeho povolení k pobytu v Maďarsku bylo totiž zrušeno ke dni 14. 12. 2024 a jiným pobytovým oprávněním žalobce nedisponuje. Je přitom povinností cizince si zjišťovat informace spojené s legálním pobytem, takže do této situace se dostal vlastní vinou. Vyhoštění na dobu 1 roku přitom podle správního orgánu prvního stupně nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. To ostatně uvedl při svém výsledku sám žalobce, který nemá na území ČR žádné vazby. Žalobce ani nedoložil, že by v jeho případě existovala překážka bránící vyhoštění. Ekonomická situace žalobce v jeho zemi původu je jeho soukromou záležitostí, kterou si musí vyřešit sám. Je veřejným zájmem, aby na území ČR pobývali pouze cizinci, kteří se nedopouštějí protispolečenského jednání. Délka zákazu pobytu odpovídá závažnosti protiprávního jednání žalobce, který na území ČR pobýval bez platného povolení k pobytu již od svého příjezdu dne 17. 4. 2025 a jehož protiprávní jednání bylo odhaleno až ze strany policejních orgánů. V rámci možnosti vyhoštění až na 5 let byl zákaz pobytu uložen při spodní hranici rozmezí.

11. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 18. 6. 2025 blanketní odvolání s tím, že je během 30 dnů odůvodní. Dne 19. 6. 2025 byl zástupce žalobce vyzván k tomu, aby odůvodnění odvolání doplnil do 15 dnů. Odvolání však doplněno nebylo.
12. Žalovaná následně dne 24. 7. 2025 vydala žalobou napadené rozhodnutí, které bylo zástupci žalobce doručeno téhož dne. Prvostupňové rozhodnutí bylo dle žalované vydáno v souladu s právními předpisy. Ze spisu je patrné, že žalobce disponoval maďarským povolením k dlouhodobému pobytu, jež ale maďarské orgány zrušily ke dni 14. 12. 2024. Do ČR tak již žalobce dne 17. 4. 2025 přicestoval v době, kdy již nedisponoval žádným povolením k pobytu ani vízem. Protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno nade všechnu pochybnost, přičemž realizované dokazování vedlo ke zjištění stavu věci v souladu s § 3 správního řádu. Bylo prokázáno, že žalobce od 15. 12. 2024 do 20. 5. 2025 pobýval na území Evropské unie a smluvních států bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Doba zákazu pobytu byla stanovena v zákonném rozmezí a koresponduje rozhodovací praxi aplikované v obdobných případech. Správní vyhoštění na dobu jednoho roku představuje správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona i okolnostem daného případu, odpovídá zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců a postačuje k nápravě zjištěného protiprávního stavu.
13. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. První žalobcovu námitku, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností a nebyla zohledněna nevědomost žalobce o zrušení jeho pobytového oprávnění, soud v projednávané věci nepovažuje za důvodnou. Pro věc je zásadní, že žalobce, ač byl ve správním řízení zastoupen advokátem, zůstal v průběhu řízení zcela pasivní. Správní orgány pro svá rozhodnutí zajistily dostatečné podklady pro zjištění stavu věci bez důvodných pochybností, a to jak ve vztahu k naplnění podmínek pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tak i k otázkám odůvodňujícím délku uloženého zákazu vstupu. Disponovaly sice pouze zprostředkovaným sdělením Národního situačního centra Maďarské republiky, podle kterého bylo žalobci povolení k pobytu zrušeno ke dni Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

14. 12. 2024, přičemž aktuálně žádné pobytové oprávnění v Maďarsku nemá, toto sdělení z důvěryhodného zdroje však v situaci, kdy je žalobce v průběhu správního řízení nijak a ničím nezpochybnil, bylo plně dostatečné pro výsledný závěr, že žalobce pobývá na území členských států Evropské unie již od 15. 12. 2024 do 20. 5. 2025 (tj. více než půl roku) neoprávněně, z toho 3 dny na území ČR. Žalobce přitom ani v soudním řízení nepředložil jakýkoliv důkaz, z něž by bylo možné usuzovat, že sdělení maďarských orgánů je nesprávné. Správním orgánům nelze vytýkat, že si danou okolnost blíže neprovéřovaly vyžádáním maďarského správního spisu či požadavkem na sdělení větších podrobností, jestliže žalobce v průběhu správního řízení tuto skutečnost nijak nezpochybňoval. V soudním řízení je už na žalobci, aby případně prokázal opak nebo alespoň takové skutečnosti, na základě nichž by o pravdivosti sdělení maďarských orgánů vznikly důvodné pochybnosti.

15. Žalobce při svém výslechu v řízení o vyhoštění pouze sdělil, že si zrušení pobytového oprávnění není vědom. Jak ovšem uzavřel již NSS např. v rozsudku ze dne 2. 11. 2016, č. j. 8 Azs 115/2016-37, s odkazem na dřívější ustálenou judikaturu, pro správní vyhoštění je „dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, jakkoliv lidsky pochopitelné, ať již zaviněné subjektivně či nastalé nezávisle na vůli cizince, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu nepodstatné a jejich nezohlednění nelze ani považovat za přepjatý formalismus při aplikaci práva“. Správním orgánům tudíž nelze vytýkat, že zavinění žalobce nijak nezjišťovaly. I když správní orgán prvního stupně kladl žalobci nevědomost o zrušení pobytového oprávnění za vinu s tím, že bylo jeho povinností se o stav svého pobytového oprávnění aktivně zajímat, žalovaná již v odůvodnění napadeného rozhodnutí tuto otázku za podstatnou neoznačovala. Nadto v situaci, kdy žalobce ztratil pobytové oprávnění již před půl rokem, lze i z pohledu soudu považovat za překvapivé, že by se to nedozvěděl. Eventuální nespoleupráci při přebírání pošty či neoznamování aktuální kontaktní adresy maďarským orgánům by nepochybně bylo namíste klást za vinu žalobci, nehledě na to, že to ani není pro rozhodnutí o vyhoštění podstatné.
16. Žalobce dále namítal, že správní orgán měl při rozhodování o délce uloženého správního vyhoštění v projednávané věci vzít v úvahu, že na území ČR pobýval pouze 3 dny. Délku zákazu pobytu žalobce vnímá jako nepřiměřenou, v dané situaci se nabízelo pouze uložení povinnosti vycestovat. Ani v této otázce se s ním ale soud neshoduje. Nejprve je nutno konstatovat, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v zásadě neumožňuje správnímu orgánu jiný postup, než je uložení správního vyhoštění. Uložení povinnosti opustit území ČR nebo členských států Evropské unie podle § 50a zákona o pobytu cizinců je spíše výjimečným institutem tam, kde nelze uložit správní vyhoštění s ohledem na hrozící závažný zásah do rodinného či soukromého života anebo tam, kde absentují důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění nebo nejsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. To však není případ žalobce. Ostatně žalobce se nemůže ani dovolávat toho, že by jeho neoprávněný pobyt byl zcela marginální. Postupy členských států Evropské unie v oblasti nelegálního pobytu cizinců jsou harmonizovány, a tak českým správním orgánům nelze podsouvat, že by měly přihlížet jen k jeho nelegálnímu pobytu na území ČR. Naopak z jejich strany byla zcela oprávněně zohledněna celá délka nelegálního pobytu žalobce na území Evropské unie, resp. dalších smluvních států, která přesáhla 6 měsíců. To již nelze považovat za dobu nevýznamnou.
17. Důvodnou nelze dále shledat ani námitku, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a své závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

dostatečně neodůvodnily. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

18. Správní orgány skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlednily. Žalobce při své výpovědi skutečně uvedl, že vyhoštění by žádný zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život nepředstavovalo. Tomu odpovídají i veškeré jím uvedené okolnosti, z nichž vyplývá, že veškeré rodinné příslušníky má v zemi původu a že v ČR, resp. na území Evropské unie nemá jakékoliv podstatné vazby. Zmínka o zaměstnavateli v Maďarsku je také bezpředmětná, jelikož bez platného povolení k pobytu ani nelze uvažovat o tom, že by žalobce mohl být v Maďarsku zaměstnán. Klíčové okolnosti přitom správní orgány v odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí uvedly. Správní orgány v řízení zjistily podrobnými dotazy při výslechu žalobce všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení (ne)přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do jeho soukromého a rodinného života a z nich nevyplývalo, že by tu nějaký relevantní zásah (tak jak ostatně i žalobce sám uznal) hrozil. Jejich závěr soud hodnotí jako zcela logický a odpovídající zjištěným skutečnostem. Není přitom povinností správních orgánů se vyjadřovat jednotlivě ke každé dílčí okolnosti rodinného a soukromého života vyhošťovaného cizince zmiňované v rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, č. 3330/2016 Sb. NSS, jestliže z výpovědi cizince a jiných důkazních materiálů takové okolnosti nevyplývají. Povinnost zdůvodnění, nejsou-li ve správním řízení uplatněny odpovídající námitky, lze vztahovat jen ke zjištěným okolnostem, jež jsou pro účely posouzení přiměřenosti zásahu relevantní.
 19. Žalobce konečně namítal nadměrnou délku doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, a poukazoval na její neadekvátnost běžné správní praxi. Takto stanovená doba je ale výsledkem správního uvážení, které podléhá soudnímu přezkumu jen omezeně. Žalovaná má přitom pravdu, že v rámci zákonem stanoveného rozpětí až do 5 let se blíží spíše spodní hranici, byť nelze říci, že by byla přímo na ní (nachází se v 1/5 rozsahu). Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 1 roku soud neshledal vzhledem ke zjištěným okolnostem případu (nelegální pobyt v délce cca 6 měsíců) jako zjevně excesivní. Žalobce přitom neoznačil žádná správní rozhodnutí, jimiž by podpořil své obecné a nekonkrétní tvrzení, že v obdobných případech je délka správního vyhoštění ukládána v jiné (nižší) výměře. Toto jeho tvrzení tak zůstalo neprokázáno.
 20. S ohledem na uvedené tedy soud neshledal žalobní body důvodnými, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
 21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. září 2025

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
samosoudce